

KAPITOLA PRVNÍ

*V údolí se chovej tak, aby ses nemusel bát těch,
co stojí na kopci.
— dánské přísloví*

NADPRAPORČÍK TOM CROCKER ZE SEAL TEAM SIX pohlédl vzhůru na měsíc vycházející nad areálem obklopeným zdí z nepálených cihel, který ležel zhruba šedesát metrů před ním. Pak se obrátil k Davisovi, blondatému spojaři po své pravici, a zeptal se: „Nějaký zprávy?“

„Dron už je na cestě.“

„Jak dlouho ještě?“

„Maximálně deset minut.“

„Dalších deset minut?“

„Takhle to říkalo ústředí.“

Velitel úderného týmu SEAL Team Six se podíval dolů na své hodinky. Bylo 22:02 místního času. Znamenalo to, že za suchými

křovisky obrůstajícími kamenitý výčnělek na jednom z kopců jižního Jemenu čekají už téměř hodinu.

Byl to malý zázrak, že je ještě neobjevili. Seděli totiž přímo uprostřed území al-Káidy, jen asi patnáct kilometrů jižně od města Dža'aru, které v březnu 2011 obsadili teroristé.

Napravo od něj se v dálce třpytila světlá malá jemenská vesnička.

Měla to být běžná operace provedená ve stylu „výsadek a eliminace“, jejímž cílem byl sunnitský mulláh jménem Ahmed: bývalý občan Velké Británie a současný výřečný vůdce al-Káidy v jižním Jemenu.

Kvůli politickým ohledům na straně USA musel být cíl nejprve identifikován, k čemuž bylo zapotřebí celého řetězce digitálního spojení, který začínal u týmu SEAL na místě a končil v přívěsu stojícím na parkovišti u ústředí CIA. Tam musel důstojník z Ředitelství utajovaných operací CIA (Directorate of Operations, DO) zírat do monitoru propojeného satelitním přenosem s kamerou na dronu, aby potvrdil, že podoba člověka na obrazovce pravděpodobně odpovídá zamýšlenému cíli. Jen tehdy, a pouze tehdy, mohl vydat Crockerovi a jeho týmu rozkaz, aby cíl zneškodnili.

Jak měl ale důstojník v Langley potvrdit identitu mulláha Ahmeda alespoň s určitou mírou jistoty, když ten měl nejspíš plnovous a na hlavě nosil černý turban jako všichni ostatní teroristé z al-Káidy? Proč vlastně byla Agentura tak opatrná?

Právě takovým otázkám týkajícím se zbyrokratizované politiky Washingtonu se Crocker naučil vyhýbat stejnou měrou, jako se mu zdálo, že ho chtějí dohnat k šílenství.

Namísto stížností, o nichž věděl, že by mu stejně k ničemu nebyly, se proto soustředil na využití svého rozsáhlého výcviku, zkušeností, expertních znalostí a instinktů při misi, kterou měl na dosah ruky.

Přes noční vidění (Army-Navy/Passive Vision Sight, AN/PVS) upevněné na přilbě pozoroval okolní oblast a ujistil se, že všichni členové týmu nasazení do operace jsou na svých místech. Ritchie (jeho expert na výbušniny a specialista na průnik do objektu) s Mancinim (vybavení a zbraně) byli na pozici nedaleko zadní části areálu. Byli připravení odpálit výbušniny, jejichž exploze zahájí samotný útok, a postarat se o kohokoli, kdo by chtěl ustoupit zadem. Akil (mapy a logistika), Davis (spojení) a Calvin (odstřelovač SEAL asijsko-amerického původu, kterého si vzal s sebou) se tiskli k zemi hned po Crockerově pravici.

Rozmístili se na kopci shlížejícím přímo na přední část objektu. Ten měl tvar obdélníku o rozměrech zhruba pětadvacet krát pětadvacet metrů a obsahoval tři stavby: hlavní dům a dvojici menších domků nebo garáží. Nad tři metry vysokou zdí bylo vidět druhé a třetí podlaží domu. V několika oknech svítila tlumená žlutá světla, která mu dodávala tajuplný nádech.

„Tady Tango dva pět. To jste tam usnuli, hoši? Co se děje?“ Ritchieho hlas přilétl ke Crockerovi přes sluchátka vestavěná do přilby.

„Pořád čekáme na rozkaz.“

„Manny začíná dostávat hlad. Nějak divně se na mě kouká. Co jim trvá tak dlouho?“

„Čekáme na dron. Buďte připravený.“

Crocker chápal jejich frustraci. On i jeho muži byli rádi, když mohli rychle udeřit a stáhnout se pryč. Dávat si pohov na nepřátelském území znamenalo jen přivolávat potíže.

Doufal, že jakmile dostanou povolení k akci, dokážou rychle obsadit areál a dokončit svou práci. Jako první přijde na řadu pořádný výbuch u zadní zdi. Akil pak vyrazí poklusem vpřed a na vstupní bránu připevní C5. Odpálí ji. Potom se na scénu přihlíží oni. Poběží

předem naplánovanými trasami a zaujmou palebné pozice. Pokud se teroristé ukážou v některém z oken uvnitř objektu, jednoho po druhém je dostane Cal.

Až vyřídí mulláha, Mancini s Ritchiem budou moci krýt jejich ústup k místu vyzvednutí vrtulníkem, nacházejícím se ve vzdálenosti přibližně jednoho kilometru za nimi.

Jeho tým byl nachystaný i na ostatní eventuality – v případě, že by došlo i na ně.

Zhruba dva a půl metru před ním a metr po jeho pravici dokončoval Cal přípravu odstřelovačského zbraňového systému MK11 Mod 0, skládajícího se ze samonabíjecí pušky pro přesnou podpurnou střelbu MK11, schránkového zásobníku na dvacet nábojů, rychloupínacího držáku dalekohledu, zaměřovacího dalekohledu Leupold Vari-X s osnovou typu Mil-Dot, dvojnožky Harris s kloubem a adaptérem od Knight's Armament Company (KAC) a rychloupínacího tlumiče hluku výstřelu. Tato zbraň používala náboje 7,62 mm NATO, při ústové rychlosti 899,6 metrů za vteřinu a účinném dostřelu 1 350 metrů.

Cal – který vypadal jako Polynésan, avšak ve skutečnosti byl smíšeného japonského, německého a irského původu – pečlivě upravil dalekohled Leupold, aby výsledné nastavení odpovídalo větru vanoucímu od jihovýchodu. Čtyři cvaknutí posunula bod dopadu munice při vzdálenosti zhruba jednoho sta metrů o dva a půl centimetru.

Crocker měl už předtím příležitost spolehnout se na Cala při podobných okolnostech a věděl, že je skvělým a smrtícím střelcem. Ve svém volném čase byl navíc horlivým zastáncem konspiračních teorií, lovcem a nadšeným hráčem pokeru ve stylu Texas hold'em. Tenhle sice trochu zvláštní, ale přátelský chlapík prohlášoval, že v pokeru vyhrál už přes půl milionu dolarů. Byl svobodný

a nezadaný. O svém soukromém životě téměř nikdy nehovořil. Zdálo se, že oči a koutky úst mu hrají nepřetržitým úsměvem.

Když Cal upravil nastavení své zbraně, obrátil se a ukázal mu vztyčený palec.

„Vidíš něco?“ chtěl vědět Crocker.

„Jednoho z těch velbloudích žokejů jsem dostal do zaměřovače přes okno v patře. Můžu vystřelit?“

„Už jen minutku.“

„Jsem připravenej. Víc než připravenej.“

„Vydrž.“

„Udělám to jednodušší. Pic, pic a jeden mulláh je mrtvej. Pojede domů a poslechneme si nějakou muziku.“

„Negativní, Cale. Čekáme na ten dron.“

Crocker vrhl rychlý pohled na hodinky. Od chvíle, kdy se podíval naposledy, uběhlo už více než deset minut. Krčil se za kameným útvarem o velikosti auta a poslouchal, jestli nezachytí hukot blížícího se dronu, ale zaslechl jen tichý hvizd větru prohánějícího se přes většinou holé kopce, doprovázený mečením koz kdesi v dálce.

Obrátil se k Davisovi a zeptal se: „Co jim, kurva, trvá tak dlouho?“

„Vypadá to, že ten predator se ztratil.“

„Cože?“

„Ten predator se ztratil.“

„Jak se dron může ztratit?“

„Nějakej trouba zadal do počítače špatný souřadnice.“

„Ať se jdou vysrat.“

„Další případ, kdy nás zařízla lidská chyba.“

Crocker začal přemýšlet o všech členech týmů SEAL, které znal a kteří ztratili své životy kvůli špatným zpravodajským informacím

nebo proto, že to někdo nepozorný zpackal: vrtulník plný příslušníků SEAL v jižním Afghánistánu; přinejmenším půl tuctu dalších před iráckou Fallúdzou. Pak raději přestal.

Akil, vysoký expert na mapy a logistiku egyptsko-amerického původu s klenutým hrudníkem, se k němu naklonil a prohodil: „Já si myslím, že bychom už měli vodpálit ty výbušniny.“

Crockerovi se chtělo vyštěknout: *Nepřemýšlej, jen dodržuj pokyny*. Na to, aby to doopravdy udělal, byl však až příliš dobrým velitelem a dokázal se lépe ovládat. Podnětů od svých mužů si cenil a vítal je. Šestice disciplinovaných, bojem zocelených mozků byla lepší než jeden.

Řekl: „Nejdřív zjistíme, jestli ten dron dokáže svojí infračervenou kamerou vidět přes okna vpředu. Mám pocit, že je vybavená i nějakou novou věcíčkou, která se dá použít taky pro záběry uvnitř budov.“

„Paráda.“

„Ale neptej se mě, jak to funguje.“

„Nebudu. Tys nepřišel ještě ani na to, jak máš vyměnit voley ve svém vlastním autě.“

Akil měl na mysli jednu nešťastnou příhodu, která Crockera nedávno potkala doma ve Státech. Šlo o to, že po výměně oleje v Subaru Outback své ženy zapomněl řádně utáhnout těsnění, díky čemuž se motor jejího auta při jízdě po dálnici zadřel.

Ve sluchátkách znovu uslyšel Ritchieho hlas. „Tady Tango dva pět. Zdá se, že se nám sem od jihozápadu něco blíží.“

Crockera už začínala bolet lýtka i kolena. „Co?“

„Vypadá to jako nějaký vozidlo.“

„Jenom jedno?“

„Řekl bych, že jedno. Jo.“

„Co přesně vidíš?“

„Dvě přední světla. Blíže se. Pomalu se proplítají dolů z těch kopců, co máme po pravý straně; pro vás nalevo. Směr severozápad.“

„Rozumím, Tango. Hlavy dolů a připravit zbraně.“

„Rozumím. Konec.“

Otočil se k Davisovi obsluhujícímu vysílačku a řekl: „Nahlas ústředí, že tu máme blížící se vozidlo.“

„Provedu.“

Odkudsi z kopců za areálem zaslechl zvuk motoru. Po něm následovalo skřípění pneumatik na prašné cestě a on uviděl, jak se do tlumeného světla náhle vyhoupl pickup světlé barvy s prodlouženou kabinou.

Crocker si připravil svůj samopal Heckler & Koch MP5 a promluvil do mikrofonu komunikační soupravy: „Tango dva pět, hláším bílej pickup. Vypadá to, že uvnitř jsou aspoň dvě osoby. Blíží se k areálu.“

„Oprava. Vidím tři. Dva v kabině, jeden vzadu.“

„Tak teda tři.“

„Rozumím.“

Crocker sledoval, jak se brána areálu otevírá a jakýsi vousáč s černým turbanem mává na otlučenou toyotu, aby vjela dovnitř. Na korbě také rozeznal muže s dlouhým plnovousem, usazeného s AK-47 mezi kolena.

Viděl, že Cal po jeho pravici zírá do zaměřovacího dalekohledu zbraňového systému MK11 Mod 0 a je připravený střílet. Pociťoval nával vzrušení.

Bože, jak jen chtěl vydat ten rozkaz. Právě totiž nastal okamžik vhodný k útoku – dokud byla brána dokořán. Jeho kázeň mu to ale nedovolovala.

Po pravé straně zaslechl Davisův naléhavý hlas. „Šéfe. Šéfe?“

„Co? Zahlídl jsi ten predator?“

„Ne, ústředí říká, abysme to tady zabalili.“

„Zabalit to? Ted?“ Měl za to, že musí jít o nějaký vtíp.

„Přesně tak. Akce je zrušená.“

„Co tím myslíš, že je zrušená? Pověz jim, že ty teroristy máme na mušce.“

„To už jsem udělal. Chtějí, abysme se stáhli zpátky na místo vyzvednutí.“

„Ted?“

„Jo.“

S pocitem, jako by mu někdo kopancem vyrazil dech, se zeptal: „Proč?“

„Neudali žádnéj důvod. Prostě to máme zabalit.“

O PĚTADVACET MINUT POZDĚJI SE CROCKER A JEHO TÝM už stihli připásat k lavicím vrtulníku Black Hawk a seděli se zbraněmi v zabezpečené poloze, zatímco se jejich stroj zvedal od povrchu pouště.

Ritchie, z jehož tmavých očí šlehaly plameny, se usadil po Crockerově pravici.

„Šéfe?“

„Co je?“ snažil se Crocker překřičet hluk motoru vrtulníku.

„Co se to tam stalo?“

„Sám nemám ani nejmenší tušení.“

„To jsme byli u špatnýho objektu?“

„Podle mě ne.“

„PSS. Co, šéfe?“ Znamenalo to *pořád stejný sracky*.

„Jo, PSS.“

„Pěkně zmagorenej způsob, jak vést válku.“

Taková věc se jim nestala poprvé. Předchozích pět týdnů strávili na Arabském poloostrově, kde trénovali, sbírali zpravodajské informace a nacvičovali situace při nejrůznějších typech operací jen proto, aby jim na poslední chvíli sdělili, že jejich mise se ruší. Jejich rozmrzelosti přidávalo i to, že postrádali své rodiny a potřebovali si oddechnout od nepřetržitého tlaku vyvolaného nasazením do akce.

Davisova mladá manželka měla jedno malé děcko a právě čekala další. Ritchiemu jeho nová přítelkyně vyhrožovala, že pokud se brzy nevrátí domů, začne se scházet s jinými muži. Crockerova žena potřebovala alespoň částečně ulehčit od soužití s jeho dcerou, která byla její nevlastní a žila s nimi už celý rok. Manciniho manželka se starala o manželova mladšího, na vozík upoutaného bratra, který procházel útrapami spojenými s konečným stadiem rakoviny slinivky břišní a jehož smrt se dala očekávat každou chvíli. Akilův v Egyptě narozený otec zas přicházel o peníze ve svém klenotnickém obchodě specializujícím se na opravu šperků.

Každý z nich měl mimo svou práci další myriádu vlastních problémů a starostí.

Mezitím, co si Crocker odepnul přezku podbradníku helmy, přišel k němu druhý pilot v maskáčové letecké kombinéze s přilbou na hlavě a zaklepal mu na rameno.

„Pane?“

„Co je?“ Vrtulník se prudce naklonil a Crocker se chytil lavice.

„Vy jste nadpraporčík Tom Crocker?“

„To jsem já.“

„Máme rozkaz odletět s vámi a vašimi muži na USS *Carl Vinson* v Adenském zálivu.“

„Kvůli čemu?“

„My tady operujeme s omezenými informacemi, pane. Moje rozkazy zní takhle.“

„Rozumím. Díky.“

PO DALŠÍCH PATNÁCTI MINUTÁCH BEZPEČNĚ DOSEDLI na palubu *Carla Vinsona*. Signalizační důstojník řídící přistání podal Crockerovi láhev s vodou se znakem lodi, pod nímž stálo latinské motto *Vis Per Mare*: „Síla z moře.“ A silná tahle loď opravdu byla. Kovová bestie o délce 332,8 metrů měla dostatečnou kapacitu, aby unesla až devadesát vrtulníků a letounů s pevným křídlem, a její posádku tvořilo přes šest tisíc námořníků včetně leteckého personálu. Byla jednou z desetičlenné flotily obřích letadlových lodí třídy Nimitz – největších a nejsmrtonosnějších válečných plavidel na celé planetě.

Byl na nohou už celých čtyřadvacet hodin a dal by přednost něčemu, co by ho trochu povzbudilo – jako třeba černé kávé, Red Bullu nebo plechovce Diet Mountain Dew. Voda byla ale pořád lepší než nic, zvlášť když v ústech stále cítil chuť pouště.

Naposledy stál Crocker na palubě *Carla Vinsona* ráno 2. května 2011, kdy spolu se členy svého týmu sledoval, jak se námořníci zbavují mrtvoly Usámy bin Ládina. *Přestože si z hloubi duše přáli do toho zasraného teroristy kopnout a vychcat se na něj, nedovolili jim to.* Když ale tělo zabalené do bílého rubáše sklouzlo přes palubu do moře a začali ho požírat žraloci, hlasitě provolávali slávu.

To se teď zdálo nepředstavitelně dávno. Od smrti notoricky známého vůdce al-Káidy byli Crocker a jeho tým nasazováni do nejruznějších operací téměř nepřetržitě. Za poslední rok jich bylo přes padesát, na místech jako Pákistán, Afghánistán, Jemen, Súdán a Somálsko.

Crockerovi se i přesto podařilo vměstnat mezi ně pár závodů. Jako například dvě stě čtyřicet kilometrů dlouhý maraton přes marockou Saharu (s názvem Marathon des Sables), rozdělený do šesti etap, jehož se on i jeho muži měli podle plánu jako soutěžící příští týden zúčastnit. Ještě před vlastním závodem se snažili dostat do kondice a za týden odběhat alespoň šestadevadesát kilometrů, doplněných osmačtyřicetikilometrovým během, který podnikli v den volna. Právě to vysvětlovalo, proč měl obě Achillovy šlachy ztuhlé a do kolen a oblasti beder mu vystřelovala bolest. Crocker byl ale na bolest zvyklý a měl způsob, jak se s ní vypořádat. Považoval ji za slabost, opouštějící jeho tělo.

Hubený signalizační důstojník oblečený do bílé košile ho svižně odvedl po letové palubě kolem jednoho z parních katapultů známých jako „tlustá kočka“, schopných zrychlit sedmatřicetitonový tryskáč z nuly na dvě stě devadesát kilometrů v hodině za méně než tři vteřiny. Hotový zázrak techniky. Crocker vědce a inženýry obdivoval, ti však pořád ještě nevynalezli nic, co by nahradilo všestrannost a duchaplnost vojáků nasazovaných do akce. On a jeho muži byli pravděpodobně nejlépe vycvičenou, bojem nejvíce zocelenou a nejsmrtonosnější bojovou silou na celém světě, připravenou poradit si s čímkoli, a to na moři, ve vzduchu i na zemi. Nájezdy za nepřátelskými liniemi, obsazování lodí nebo letadel, záchrana rukojmích, atentáty, operace zaměřené na shromažďování citlivých zpravodajských informací – taková byla jejich každodenní práce.

Jeden moudrý muž jménem Friedrich Nietzsche kdysi řekl: „Mnozí neoblomně sledují jednu zvolenou cestu, a jen nemnozí mají na paměti cíl.“ Crocker si ta slova vryl do paměti. Byla jeho mantrou: *O podělavky a zádrhele po cestě se nestarej. Soustřed se na svůj cíl.*

Jeho úkolem bylo ochránit své krajany před lidmi, kteří chtěli zničit jejich způsob života, připravit je o jejich nezávislost a rozcupovat na kusy Ústavu i Listinu základních práv a svobod.

Tohle se nestane, dokud bude Tom Crocker naživu. V žádném případě. Svou pověst nadpraporčíka Zabijáka nezískal jen tak pro nic za nic. Lidé vzdychali a podívovali se nad technicky vyspělými bezpilotními letouny, odposlouchávacími systémy nebo termovizí. Když ale přišlo na to odvést opravdu hodně nepříjemnou a těžkou práci, byli to právě ovčáčtí psi jako on a jeho muži, kteří se do celé věci museli vložit, aby ochránili ovce před vlky.

Crocker následoval signalizačního důstojníka dolů po strmých kovových schodech a úzkou chodbou až ke kapitánově kajutě. Na stěnách visely fotografie jmenovce lodi, kongresmana Carla Vinsona: jediného člověka, který si v americké Sněmovně reprezentantů odsloužil déle než padesát let. Další z lidí v obleku s plešatou hlavou a pronikavým pohledem. Všechno, co Crocker chtěl mít, až zestárne, byla bouda někde v lesích, manželka – jak doufal – a k tomu dostatek prostředků k zajištění jídla a vody.

Signalizační důstojník se zastavil a otevřel dveře do konferenční místnosti vybavené tím nejmodernějším zařízením. Kapitán – energický muž se silnou, útočně vysunutou bradou a nakrátko přistřiženými šedými vlasy – vstal a stíkl Crockerovi ruku.

„Vítejte na palubě, nadpraporčíku. Jsem rád, že jste to zvládli.“

„Je dobré být zpátky, pane.“

„Posaďte se, ať můžeme nastartovat disko kouli.“

Crocker, stále oblečený do svých pouštních maskáčů, ze sebe sotva stihl vyrazit jedinou otázku – „O co jde, pane?“ –, když světla pohasla a ze stropu se spustil panel se čtyřmi velkými barevnými LED obrazovkami, které se vzápětí rozsvítily. Na jedné z nich poznal